

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
6 Пж 4641/19
02.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Загорке Коловић, као председника већа, и судија Јована Кордића и Ђорђа Јовановића, као чланова већа, у правној ствари тужиоца „WURTH“ ДОО за трговину и монтажну опрему Београд, ул. Светог Саве бр. 60, чији је пуномоћник адвокат Игор Стојчић из Београда, ул. Прашка 42/2, против туженог АКТОР АНОНИМНИ ТЕХНИКИ ЕТЕРИЈА Грчка – АКТОР А.Т.Е. Огранак Београд, ул. Милутина Миланковића бр. 19 А, чији је пуномоћник Јелена Ковачевић, адвокат из Београда, ул. Савска бр. 19, ради дуга, вредност спора 5.106.966,39 динара, одлучујући о жалби туженог против пресуде Привредног суда у Београду П 2959/2019 од 05.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 02.07.2020. године, донео је

П Р Е С У Д У

I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА жалба туженог као неоснована, па се пресуда Привредног суда у Београду П 2959/2019 од 05.06.2019. године ПОТВРЂУЈЕ у ставу II изреке.

II ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА жалба туженог, па се пресуда Привредног суда у Београду П 2959/2019 од 05.06.2019. године ПРЕИНАЧАВА у ставу IV изреке и **РЕШАВА:**

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу плати износ од 35.229,00 динара, на име трошкова парничног поступка, у року од 8 дана, од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 2959/2019 од 05.06.2019. године, у ставу I изреке одлучено је да се укидају решења о извршењу Ив. Бр. 212/18 од 18.01.2018. године, Ив. Бр. 6881/2017 од 24.11.2017. године и Ив. Бр. 2839/2018 од 20.04.2018. године, у обавезујућим деловима, као и деловима у којима су одређени трошкови поступка. У ставу II изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца да је тужени обавезан да тужиоцу плати 5.106.966,39 динара, са законском затезном каматом на износе ближе наведене у изреци пресуде до исплате, као и износа од 20.000,00 динара, по основу кашњења у испуњавању новчаних обавеза, све у року од 8 дана од пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења. У ставу III изреке, одбијен је тужбени захтев да се тужени обавезе да плати тужиоцу 40.000,00 динара, а у ставу IV изреке, обавезује се тужени да тужиоцу плати износ од 812.737,42 динара, на име трошкова парничног поступка у року од 8 дана, од дана пријема преписа пресуде.

Благовременом жалбом, пресуду од 05.06.2019. године побија тужени са свих законом прописаних разлога, са предлогом да Привредни апелациони суд жалбу туженог усвоји, а да побијану пресуду преиначи тако што ће одбити тужбени захтев тужиоца у целини као неоснован, а тужиоца обавезати да туженом накнади трошкове поступка или да укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде, у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог делимично основана.

У поступку доношења побијане пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1-3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а у делу изреке који се побија жалбом у ставу II нису учињене ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на које се жалбом указује, али је у делу који се односи на одлуку о трошковима поступка, из става IV изреке пресуда донета уз погрешну примену материјалног права, па је са наведених разлога у том делу жалба туженог усвојена, а побијана пресуда преиначена.

Према стању у списима, тужилац је у својству извршног повериоца поднео три предлога за извршење против извршног дужника, а првостепени суд донео је решења Ив. Бр. 212/18 од 18.01.2018. године, којим је обавезао туженог да тужиоцу плати 3.075.668,29 динара, са каматом да исплате, као и износ од 20.000,00 динара, на име накнаде за кашњење у испуњавању новчаних обавеза, решењем И Ив 6881/2017 од 24.11.2017. године, првостепени суд је одредио извршење ради наплате 10.289.495,82 динара, са каматом од доспелости до исплате, као и износа од 20.000,00 динара, на име накнаде за кашњење у испуњавању новчаних обавеза, а решењем И Ив 2839/2018 од 20.04.2018. године, тужени је обавезан да тужиоцу плати 3.379.384,25 динара са затезном каматом до исплате, као и износ од 20.000,00 динара, на име накнаде за кашњење у испуњавању новчаних обавеза.

Тужени је у својству извршног дужника против свих наведених решења изјавио приговоре, па се решење ставља ван снаге у делу у коме је одређено извршење, а поступак је настављен пред парничним одељењем првостепеног суда.

Решењем донетим на рочишту од 04.10.2018. године, првостепени суд је спојио парнице II 3768/18 и II 3861/18 са овом парницом, тако да је поступак настављен под бројем II 2959/2018. Током парничног поступка, тужилац је остао код тужбе и тужбеног захтева наводећи да су странке биле у уговорном односу по основу Уговора о продаји, да је тужилац уредно испоставио фактуре и доставио туженом, да је тужени сам признао да његово дуговање износе 13.095.134,82 динара, као и да је тужени захтевао да наведени дуг плати у ратама.

По извршеном вештачењу, тужилац је делимично повукао тужбу, поднеском од 07.05.2019. године и захтевао да се тужбени захтев усвоји у укупном износу од 5.106.966,39 динара. Трошкове је тражио.

Тужени је током поступка у целости оспорио потраживање тужиоца налазећи да потраживање тужиоца није ни настало, јер неки рачуни не садрже отпремнице, а потписи на отпремницама су нечитки, односно не ради се о потписима овлашћених лица. Током поступка тужени је извршио уплату износа од 4.000.000,00 динара, дана 27.12.2018. године. Тужени је предложио да се висина тужбеног захтева утврди од стране судског вештака финансијске струке, а на налаз вештака и допунски налаз није имао примедба. Предложио је да се тужбени захтев одбије. Трошкове је тражио.

Првостепени суд је, по спроведеном доказном поступку утврдио да су странке биле у уговорном односу по основу Уговора о продаји, да је тужилац туженом испоручио робу специфицирану у рачунима који су туженом достављени, а да је тужени само делимично извршио плаћање по испостављеним рачунима.

Из налаза вештака од 28.12.2018. године и допунског налаза од 21.03.2019. године, првостепени суд је узимајући у обзир уплату од 27.12.2018. године у износу од 4.000.000,00 динара, утврдио да укупан дуг туженог према тужиоцу износи 5.106.966,39 динара, па је тужилац у складу са налазом вештака коначно определио тужбени захтев на износ од 5.106.966,39 динара, са законском каматом од доспелости сваког од рачуна као и износ од 60.000,00 динара, на име накнаде према Закона о роковима измирења новчаних обавеза у комерцијалним трансакцијама.

Оценом изведених доказа, суд је нашао да је тужбени захтев тужиоца основан, односно да су тужилац и тужени били у уговорном односу по основу Уговора о продаји а да је тужилац своју обавезу испунио испоручивши робу, а како тужени током поступка није спорио пријем робе и није имао примедба на дате налазе и мишљења вештака, па је у ставу I укинуо три решења о извршењу првостепеног суда у обавезујућим деловима, као и у деловима у којима су одређени трошкови поступка, у ставу II усвојио је тужбени захтев тужиоца за износ од 5.106.966,39 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе главног дуга ближе наведене у изреци до исплате, као и за износ од 20.000,00 динара, на основу кашњења у испуњавању новчаних обавеза, с тим што је у ставу III одбијен тужбени захтев за преосталих 40.000,00 динара, које је тужилац захтевао по основу кашњења у испуњавању новчаних обавеза, а ставом IV изреке обавезан је тужени да тужицу плати 812.737,42 динара, на име трошкова парничног поступка у року од 8 дана од пријема преписа пресуде.

Благовременом жалбом, пресуду од 05.06.2019. године побија тужени и то против одлука у ставовима II и IV пресуде, са свих законом прописаних разлога. У жалби се наводи да је првостепена пресуда донета против лица које не може бити странка у поступку и да је тиме првостепени суд учинио битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, јер је тужени огранак страног правног лица које не може бити странка у поступку, а жалбом се побија и одлука о трошковима из става IV пресуде, јер је иста неразумљива и противречна, а суд је погрешно применио одредбе члана 150. и 154. Закона о парничном поступку, као и погрешну Адвокатску тарифу. Жалбом се указује да је првостепени суд неосновано тужиоцу досудио трошкове образложених поднесака, јер исти нису били оправдани, затим суд досуђује тужиоцу трошкове извршног поступка што је нејасно обзиром да није наведено никакво образложење у односу на трошкове а суд признаје и трошкове поступка тужица који су настали пред јавним извршитељем, који нису трошкови парничног поступка. Са свих наведених разлога, тужени је предложио да се побијана пресуде укине и врати на поновно одлучивање или да се преиначи тако што ће се одбити тужбени захтев тужиоца, а тужилац обавезати да сноси трошкове поступка. Жалба туженог је делимично основана.

Привредни апелациони суд налази да нису основани жалбени наводи туженог да је приликом доношења побијане пресуде учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, јер тужени у поступку не може да има својство странке.

Правилно је првостепени суд ценио да огранак у конкретном случају има субјективитет, односно парничну страначку способност, јер је огранак страног правног лица туженог и признао својство странке у овом поступку који се може идентификовати.

Тачно је да огранак нема својство правног лица, а у правном промету иступа у име и за рачун привредног друштва. Међутим, одредбом члана 569. Закона о привредним друштвима, предвиђена су два изузетка, обавезна регистрација међу којима је и да огранак страног правног друштва мора бити регистрован.

Одредбом члана 573. Закона о привредним друштвима, регулисане су специфичности у вези са огранком страног привредног друштва, а тужени је огранак страног привредног друштва и он је његов издвојени организациони део преко кога то друштво обавља делатност у Републици Србији у складу са Законом. Имајући у виду прописано у ставу IV члана 74. Закона о парничном поступку, у конкретном случају испуњени су услови да тужени има својство парничне странке, јер тужени као огранак страног правног друштва има:

- назив и адресу,
- претежну делатност,
- лично име, односно пословно име,
- заступника огранка и овлашћење заступника,
- назив и седиште регистровано у ком је оснивач огранка регистрован,
- правну форму и седиште оснивача огранка,
- матични, односно регистарски број оснивача,
- лично име, односно пословно име заступника оснивача огранка,
- податак о регистрованом капиталу оснивача,

па је правилно првостепени суд туженом признао својство странке у овом поступку, обзиром да се исти може идентификовати. У конкретном случају, тужени је огранак страног правног лица и идентификован је матичним, регистарским и пореским идентификационим бројем, на исти начин као и привредно друштво, што је првостепени суд утврдио.

Са наведених разлога, жалба тужиоца одбијена је у односу на одлуку из става II побијане пресуде, као неоснована, у смислу члана 390. Закона о парничном поступку, и члана 387. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку, и одлучено као у изреци под I.

Међутим, Привредни апелациони суд налази да је основана жалба туженог да је одлука у погледу трошкова парничног поступка донета уз погрешну примену материјалног права.

Пре свега, погрешан је закључак првостепеног суда из образложења побијане пресуде да је тужени у незнатном делу успео у спору.

У овој правној ствари, поступак је инициран подношењем три предлога за извршење од стране извршног повериоца, и то ради наплате износа од 3.085.668,29 динара, затим 10.289.495,82 динара и 3.379.384,25 динара, а првостепени суд донео је решење о извршењу под бројем Ив. Бр. 212/18 од 18.01.2018. године, Ив. Бр. 6881/2017 од 24.11.2017. године и Ив. Бр. 2839/2018 од 20.04.2018. године, ради наплате наведених износа, који у укупној вредности износе 16.734.548,36 динара.

Коначно прецизираним тужбеним захтевом, тужилац потражује износ од 5.106.966,39 динара, што са износом од 4.000.000,00 динара, које је тужени несумњиво платио након започињања поступка, износи 9.106.966,39 динара, за колико је тужилац успео у поступку, а што од иницијалног износа од 16.734.548,36 динара износи 54,42%.

Дакле, у овој правној ствари тужилац је успео са 52,42 % а тужени са 45,58 %.

Надаље, основани су сви жалбени наводи туженог - да тужиоцу не припадају трошкови јавног извршитеља, који се не сматрају трошковима парничног поступка, да је првостепени суд погрешно досудио трошкове тужиоцу за приступ на рочишта као и за састав поднесака, за које трошкови нису били оправдани, тако да је Привредни апелациони суд нашао да тужиоцу на име трошкова припада:

- износ од 50.952,00 динара, на име трошкова поступка по решењу Ив. Бр. 212/18 од 08.01.2018. године,
- износ од 130.349,00 динара, по решењу о извршењу Ив. Бр. 6881/17 и
- износ од 51.965,00 динара, на име трошкова по решењу о извршењу, Ив. Бр. 2839/18 од 20.04.2018. године,

а да му не припадају трошкови јавног извршитеља по наведеним решењима, затим:

- 30.000,00 динара, за састав једног образложеног поднеска,
- 40.500,00 динара, за приступ на рочишта одржана пре спајања парница,
- 94.500,00 динара, за три одржана рочишта након спајања парница, и
- 105.670,00 динара, на име таксе на пресуду, односно укупно 503.936,00 динара.

Туженом су признати трошкови:

- за једно неодржано рочиште у износу од 16.500,00 динара, односно 20.250,00 динара, односно 24.000,00 динара, затим
- за приступ на три одржана рочишта након спајања парнице, у износу од 117.000,00 динара, и
- за предујам трошкова вештачења у износу од 30.000,00 динара, као и
- за судску таксу на приговор и решење о приговору у износу од 58.930,00 (29.465 x 2), затим
- за судску таксу на приговор и судску таксу на решење по приговору у износу од 56.904,00 динара (28.459,00 динара x 2), као и
- за судску таксу на приговор и на решење по приговору, у износу од 200.798,00 динара (100.349,33 динара x 2), односно укупно 524.382,00 динара.

Имајући у виду да је тужилац у парници успео са 54,42 % то му од износа који му припада на основу трошкова од 503.936,00 динара, припада 54,42 % за које је успео у спору, односно износ од 274.242,00 динара, а како је тужени успео у спору са 45,58 %, то му од износа трошкова које му је признато 524.382,00 динара, припада износ од 45,58 % за који је успео у спору, односно укупно 239.013,00 динара.

По извршеном пребијању наведених износа, Привредни апелациони суд налази да је тужени у обавези да тужиоцу плати 35.229,00 динара, на име трошкова парничног поступка, па је са наведених разлога, применом чланова 150., 153. став 2. и став 54. тав 1. Закона о парничном поступку, обавезан тужени да тужиоцу плати наведени износ и решено као у изреци под II.

Са свих наведених разлога, одлучено је као у изреци.

ЈК/ББ

**Председник већа - судија
Загорка Коловић, с. р.**

За тачност отправка: